

Els hauria de caure la cara de vergonya

Uns quants museus solvents dels EUA acaben de contractar una exposició itinerant del cartellista valencià Josep Renau per a mostrar les seues realitzacions durant un trieni per diferents estats. Aquesta notícia agradable, que servirà d'eufòria i autobombo als responsables de la gestoria pública, contrasta rotundament amb l'interès que els màxims representants institucionals de València estan mostrant per Josep Renau.

Sense haver d'anar molt lluny ni preambular massa, la Fundació que porta el nom del cartellista acaba de rebre una ordre de desnonament de l'edifici que ocupava, i curiosament no té res a veure amb el canvi d'equip del consistori. La història és com segueix. El 1978 Josep Renau va fer dipositori de la seua obra al poble valencià i, paralel·lament, es va crear la Fundació Renau. A pesar de les aparences, l'alcalde franquista, Miguel Ramón Izquierdo, va facilitar un local al carrer Hugo de Montcada per a ubicar la seu de la Fundació i els materials.

El 1983, Vicent Garcés, en aquell moment regidor de Cultura, va concedir ajudes puntuals a la fundació, i l'alcalde Ricard Pérez Casado va fer donació d'una nova seu al carrer del Miquelet. Sis anys després, l'alcaldesa Clementina Ródenas, en l'era consistorial de l'aigua, la llum i l'asfalt, va decidir suprimir la subvenció. I fa quatre dies els representants de la Fundació van descobrir que

via retirat l'assignació simbòlica, sinó que ja feia uns anys que no pagava el lloguer del local. Clementina Ródenas no podia haver fet una eixida més triomfal de l'ajuntament, liquidant els qui s'encarreguen de la custòdia de l'obra de Renau.

Ara, la Fundació Renau, que en aquests moments és una de les escasses fundacions de l'estat sense cap suport econòmic, pot anar a parar al carrer, acompanyant l'obra de Renau. Atesa la demanda americana, aquesta història vendria moltíssim als EUA. Els responsables i corresponsables, quan vinga l'hora d'euforitzar les cares i els discursos, hauran d'explicar quines fórmules fan servir per a dormir plàcidament.

Miquel Alberola

Diguem no

Al cine Verdi de Barcelona —un lloc que és una joia— es projecta aquests dies el documental americà *Heavy petting*

que vol ser una crònica de la sexualitat americana dels anys 50 i 60. La pel·lícula es compon de retalls de documents de l'època que amonesten sobre els perills de la incontinència sexual dels temps del *rock and roll*, i algunes entrevistes a personatges que rememoren el seu compulsiu despertar eròtic.

El resultat final és una mica decepcionant. Dels personatges entrevistats l'únic que diu alguna cosa rellevant es David Byrne quan confessa que si bé no es va creure que masturbar-se comportés la ceguera, si que patia per si —com li deien— l'esperma era de quantitat limitada i que s'exhauria en un tres i no res. Però indubtablement allò millor de la pel·lícula són dos fragments extrets d'un film educatiu de l'època titulat significativament *How to say no* (*Com dir que no*). En ell es mostren casos límit en què una noia s'escapoleix del desig voluptuós del seu acompanyant sense ferir massa la seva dignitat. En el primer d'ells, a la nit a la porta de casa, la noia li pregunta: "¿Quina carrera correràs disabte?". I el noi, tocat en la vena atlètica, li ho explica. En l'altra —de més difícil resolució— la noia i el noi seuen darrere un descapotable mentre en els seients de davant una altra parella s'està tirant mà —que és la fórmula lèxica

usada per traduir el sempre compromés terme *petting*. La solució en aquest cas apela a la gastronomia. "¿I si anessim tots a menjar alguna cosa?"

I és clar, els altres tres no es poden negar a una hamburguesa amb Cola.

Podria ser aquest un material útil per a una futura campanya publicitària per al dia en què la Isabel Tocino hagi de substituir a la Matilde Fernandez de l'ara te'l poso ara te'l trac. Fins i tot el Lizondo i la Barberá podrien anar avançant feina. No crec que puguin comptar però amb l'ajuda inapreciable de qui més sortides d'aquestes ha recollit en tot el país, en Quim Monzó. Abans que en Pi de Cabanyes s'inventés això de l'escriptor del mes, en Monzó ja es patejava els Instituts on solia acabar la seva intervenció demanant als seus oïdors tots els exemples viscuts del com dir que no. Els tenia tots apuntats en una llibreteta. El millor que jo recordo era un de ràpid, que hagués agradat al Cassen:

"¿Ara? ¿Aquí?"

Si la campanya fes furor entre els creatius dels nous governants, podria provocar algun moment impagable, com el de Lizondo amb la cara empedrotada exclamant des d'una trona:

"¡No, Diguem no!"

I un moment de dubte velaria el seu somriure.

Jordi Balló